

61985O0069

Cauza 69/85

Wünsche Handelsgesellschaft GmbH & Co.

împotriva

Republicii Federale Germania

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Verwaltungsgericht Frankfurt am Main)

ORDONANȚA CURȚII

5 martie 1986*

În cauza 69/85,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Verwaltungsgericht Frankfurt am Main, pentru pronunțarea în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

Wünsche Handelsgesellschaft GmbH & Co., cu sediul social la Hamburg,

și

Republica Federală Germania, reprezentată de Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft, Frankfurt am Main,

a unei hotărâri preliminare privind validitatea Hotărârii Curții din 12 aprilie 1984 și privind validitatea articolului 1 din Regulamentul nr. 3429/80 de adoptare a măsurilor de salvagardare aplicabile la importul de conserve din ciuperci de cultură,

CURTEA,

compusă din domnii Mackenzie Stuart, președinte, U. Everling, K. Bahlmann și R. Joliet, președinți de cameră, G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, Y. Galmot, C. Kakouris, T. F. O'Higgins și F. Schockweiler, judecători,

avocat general: domnul G. F. Mancini,

grefier: domnul P. Heim

* Limba de procedură: germana.

după ascultarea avocatului general:

pronunță prezenta

ORDONANȚĂ

1 Prin Ordonanța din 21 februarie 1985, primită de Curte la 15 martie 1985, Verwaltungsgericht Frankfurt am Main a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, întrebări preliminare privind validitatea Hotărârii Curții din 12 aprilie 1984 (Wünsche Handelsgesellschaft/Republica Federală Germania, 345/82, Rec. p. 1995) și validitatea articolului 1 din Regulamentul (CEE) nr. 3429/80 al Comisiei din 29 decembrie 1980 de adoptare a măsurilor de salvagardare aplicabile la importul de conserve din ciuperci de cultură (JO L 358, p. 66).

2 Aceste întrebări au fost adresate în cadrul aceluiași litigiu, între aceleași părți în acțiunea principală, care a stat la baza acțiunii pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare ce a dat naștere hotărârii din 12 aprilie 1984, citată anterior.

3 În temeiul articolului 1 din Regulamentul nr. 3429/80 al Comisiei, orice punere în liberă circulație în Comunitate a conservelor din ciuperci de cultură, care intră sub incidența subpoziției tarifare 20.02 A din Tariful Vamal Comun și care depășesc cantitățile stabilite prin acest regulament, era subordonată, în perioada 1 ianuarie - 31 martie 1981, perceperii unei sume suplimentare de 175 ECU pentru 100 de kg net, cu titlu de „măsură de salvagardare”.

4 Acțiunea principală a fost introdusă datorită faptului că firma Wünsche nu fusese scutită, astfel cum solicitase, de plata acestor drepturi suplimentare iar autoritatea națională competentă invoca Regulamentul nr. 3429/80 al Comisiei, citat anterior, ca temei al deciziei sale.

5 Verwaltungsgericht Frankfurt am Main, sesizată cu privire la litigiu, avea îndoieli referitoare la validitatea articolului 1 din regulamentul Comisiei, citat anterior, pe motiv că:

– pe de o parte, firma Wünsche demonstrase, prin efectuarea unor statistici oficiale, că nu erau îndeplinite condițiile impuse de regulamentele de bază ale Consiliului pentru adoptarea unor măsuri de salvagardare de către Comisie, și anume, existența unei amenințări de perturbare gravă a pieței ciupercilor pentru conserve. Prin urmare, instanța de trimitere i-a solicitat Curții să verifice dacă erau îndeplinite condițiile menționate și, în caz contrar, să îi ofere indicații cu privire la acest aspect;

– pe de altă parte, Comisia nu avea competența de a adopta alte măsuri de salvagardare decât cele prevăzute de Regulamentul nr. 521/77 al Consiliului din 14 martie 1977 (JO L 73, p. 28), care conținea, conform instanței de trimitere, lista exhaustivă a acestora.

6 Prin hotărârea din 12 aprilie 1984, citată anterior, Curtea a considerat că

„examinarea întrebării adresate de către Verwaltungsgericht Frankfurt am Main nu a dezvăluit elemente de natură să afecteze validitatea Regulamentului nr. 3429/80 al Comisiei”.

7 Din dosar rezultă că Verwaltungsgericht Frankfurt am Main a invitat societatea Wünsche să prezinte observații cu privire la această hotărâre. Aceasta a considerat că hotărârea era viciată de grave încălcări ale dreptului și că aceste încălcări o privau de orice efect obligatoriu.

8 În aceste condiții, Verwaltungsgericht Frankfurt am Main a hotărât să suspende judecata și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„ 1) Hotărârea pronunțată de Curtea de Justiție a Comunităților Europene – Camera întâi – la 12 aprilie 1984, în cauza 345/82, contravine principiilor generale ale dreptului comunitar, în special principiului conform căruia părțile au dreptul de a fi ascultate sau principiului repartizării competențelor (Grundsatz des gesetzlichen Richters) pe motiv că:

a) Curtea nu a ținut seama de argumentele prezentate de reclamantă, în măsura în care aceasta din urmă contesta acuratețea statisticilor utilizate de Comisie, și, în special, Curtea nu a inițiat nicio investigație;

b) Curtea a deschis o anchetă cu privire la faptele, care este de competența instanței de trimitere?

În cazul unui răspuns negativ la întrebarea 1:

2) Hotărârea citată anterior trebuie să fie interpretată în sensul că articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 516/77 al Consiliului din 14 martie 1977 privind organizarea comună a pieței în sectorul produselor transformate pe bază de fructe și legume (JO L 73, din 21.3.1977):

a) oferă Comisiei libertatea, cu scopul de a stabili dacă există o perturbare a pieței, nu doar de a aprecia valoarea datelor statistice obținute, ci și de a hotărî dacă acestea sunt autentice,

sau

b) înseamnă că statisticile oficiale, care sunt puse la dispoziția Comisiei de către instanțele guvernamentale competente ale statelor membre, pentru a-i permite acesteia să monitorizeze evoluția piețelor și, după caz, să adopte măsurile de salvagardare, nu pot face obiectul niciunui control judecătoresc?

În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea 2:

3) Articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 516/77, astfel cum a fost interpretat în hotărârea din 12 aprilie 1984, este nul pe motiv că această dispoziție nu este compatibilă cu normele juridice comunitare cu forță juridică superioară, în special, cu principiul legalității care se impune administrației [a se vedea întrebarea 2, litera a)] sau, după caz, principiul unei protecții juridice extinse [a se vedea întrebarea 2, litera b)]?

În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea 1 sau 3:

4) Instanța de trimitere este obligată prin hotărârea pronunțată de Curtea de Justiție, în temeiul articolului 177 din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în aceeași acțiune principală, chiar și în cazul în care această hotărâre a fost pronunțată prin încălcarea principiului

conform căruia părțile au dreptul de a fi ascultate sau a principiului repartizării competențelor, sau în cazul în care baza juridică a acesteia nu este validă?

În cazul unui răspuns negativ la întrebarea 4:

5) Articolul 1 din Regulamentul (CEE) nr. 3429/80 al Comisiei din 29 decembrie 1980 de adoptare a măsurilor de salvagardare aplicabile la importul de conserve din ciuperci de cultură (JO L 358 din 31.12.1980), este valid?”

9 Din termenii ordonanței de trimitere rezultă, în mod expres, faptul că, prin întrebările 1-3, instanța națională întreabă Curtea dacă hotărârea acesteia din 12 aprilie 1984, citată anterior, este lipsită de validitate, că, prin întrebarea 4, se solicită Curții să răspundă dacă, în cazul unui răspuns afirmativ, această hotărâre obligă, cu toate acestea, instanța de trimitere și că, în cele din urmă, prin întrebarea 5, se solicită din nou Curții să răspundă dacă articolul 1 din Regulamentul nr. 3429/80 al Comisiei, citat anterior, este valid.

Cu privire la primele trei întrebări

10 Având în vedere obiectul acestor întrebări, este necesar să se examineze dacă o hotărâre preliminară a Curții se numără printre actele instituțiilor Comunității a căror validitate poate fi apreciată prin intermediul unei acțiuni pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, în temeiul articolului 177, și dacă Curtea are competența de a hotărî cu privire la întrebările menționate.

11 Competența Curții în materie trebuie să fie apreciată în funcție de ansamblul dispozițiilor articolului 177 din tratat și de repartizarea competențelor, prevăzută de această dispoziție, între instanțele naționale și Curte.

12 Astfel cum a recunoscut deja Curtea, cooperarea judiciară, instituită la articolul 177 între instanțele naționale și Curte, vizează să asigure aplicarea uniformă a dreptului comunitar în toate statele membre (Hotărârea din 1 decembrie 1965, Firma Schwarze/Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel, 16/65, Rec. p. 1081).

13 Rezultă că o hotărâre preliminară a Curții privind interpretarea sau validitatea unui act adoptat de o instituție a Comunității, soluționează, cu autoritatea de lucru judecat, una sau mai multe probleme de drept comunitar și obligă instanța națională să soluționeze acțiunea principală.

14 Este necesar să se evidențieze, de asemenea, că articolele 38-41 din statutul Curții enumeră exhaustiv căile de atac extraordinare ce permit contestarea autorității hotărârilor Curții și că, având în vedere absența părților din respectiva acțiune, aceste dispoziții nu se aplică hotărârilor preliminare.

15 Cu toate acestea, autoritatea unei hotărâri preliminare nu se opune ca instanța națională căreia îi este destinată hotărârea, să poată considera că este necesar să fie sesizată din nou Curtea, înainte de soluționarea acțiunii principale. Conform unei jurisprudențe constante, o astfel de acțiune poate fi justificată în cazul în care instanța națională întâmpină dificultăți de înțelegere sau de aplicare a hotărârii, atunci când îi adresează Curții o nouă întrebare de drept sau în cazul în care îi prezintă acesteia noi elemente de evaluare, care pot determina Curtea să răspundă diferit la o întrebare deja adresată. Dar acest drept de a adresa din nou întrebări Curții nu poate

permite contestarea validității hotărârii deja pronunțate, fără a contesta repartizarea competențelor, în conformitate cu articolul 177 din tratat, între instanțele naționale și Curte.

16 Din considerentele anterioare rezultă că o hotărâre preliminară a Curții nu se numără printre actele instituțiilor Comunității a căror validitate poate fi apreciată prin intermediul unei acțiuni pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, în temeiul articolului 177, și, prin urmare, Curtea nu are competența de a hotărî cu privire la primele trei întrebări adresate.

Cu privire la a patra și a cincea întrebare

17 Având în vedere că a patra întrebare a fost adresată numai în cazul în care Curtea ar fi recunoscut lipsa de validitate a hotărârii sale din 12 aprilie 1984, citată anterior, nu mai este necesar să se răspundă la aceasta.

18 Prin a cincea întrebare, Verwaltungsgericht Frankfurt am Main se limitează să adreseze, din nou, Curții întrebarea privind validitatea articolului 1 din Regulamentul nr. 3429/80, care a făcut obiectul hotărârii din 12 aprilie 1984, citată anterior, fără a aduce elemente de apreciere, în special în ceea ce privește statisticile, care nu au fost analizate de Curte în cauza anterioară. Din cele de mai sus rezultă că nu este necesar să se răspundă nici la a cincea întrebare.

19 Având în vedere că, în temeiul articolului 92 alineatul (2) din regulamentul de procedură, Curtea poate să examineze oricând, din oficiu, dacă există excepții peremptorii de ordine publică, aceasta a hotărât să se pronunțe fără procedura orală, în condițiile prevăzute la articolul 91 alineatele (3) și (4) din același regulament.

Cu privire la cheltuielile de judecată

Cheltuielile efectuate de către Consiliu și de către Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura în fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA

dispune:

1) Curtea nu are competența să se pronunțe cu privire la primele trei întrebări.

2) Nu este necesar să se răspundă la prima și a cincea întrebare.

Luxemburg, 5 martie 1986.

Grefier

P. Heim

Președinte

A. J. Mackenzie Stuart